

РЕШЕНИЕ

№ 33

София, 15 март 2018 година

В ИМЕТО НА НАРОДА

Върховният касационен съд на Република България, първо наказателно отделение, в открито заседание на шестнадесети февруари две хиляди и осемнадесета година, в състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: КАПКА КОСТОВА
ЧЛЕНОВЕ: ЕВЕЛИНА СТОЯНОВА
СПАС ИВАНЧЕВ

при участието на секретаря Марияна Петрова
и в присъствието на прокурора Стелияна Атанасова
изслуша докладваното от съдия Евелина Стоянова
дело № 36 по описа за 2018 година.

Постъпила е касационна жалба от подсъдимия В. М. В. против решение на Бургаския апелативен съд, постановено по внохд № 228/17 г. Възразява се наличието на основанието по чл.348, ал.1, т.1 и 2 от НПК и се иска връщане на делото за ново разглеждане. Пред ВКС подсъдимият, редовно призован, не се явява. Защитникът му – адв.Д. Г., поддържа касационната жалба.

Прокурорът при Върховната касационна прокуратура не намира основания за отмяна на оспорения съдебен акт.

За да се произнесе Върховният касационен съд, първо наказателно отделение взе предвид следното:

С присъда по нохд № 1148/2014 г. Бургаският окръжен съд, осъдил подс.В. за деяние, извършено на 31.12.2012 г., на основание чл.301,ал.2, във връзка с ал.1, чл.313, ал.1, т.4 ППЗИНЗС и чл.54 от НК на лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, както и на глоба в размер на 1500 лева. На основание чл.66, ал.1 от НК съдът отложил изпълнението на наказанието лишаване от свобода за срок от три години. Със същата присъда БОС се произнесъл на основание чл.307а от НК, за веществените доказателства и деловодните разноски.

С решение по внохд № 219/16 г., образувано по протест на прокурора и жалба на подсъдимия, БАС отменил присъдата и върнал делото за ново разглеждане от друг съдебен състав.

С присъда по нохд № 1200/16 г. БОС осъдил подсъдимия, за същото деяние, на основание чл.301, ал.2, във връзка с ал.1, вр.с чл.313, ал.1, т.4 от ППЗИНЗ и чл.54 от НК на лишаване от свобода за срок от една година и шест месеца, условно за срок от три години и на глоба в размер на 1500 лева. На основание чл.301, ал.4, във връзка с чл.37, ал.1, т.6 от НК съдът лишил подс.Велев от право да заема длъжност като държавен служител в ГД „Изпълнение на наказанията” към Министерство на правосъдието и в Министерство на вътрешните работи, за срок от три години. Съдът се произнесъл по веществените доказателства и разноските по делото.

С решение № 186 от 30.11.2017 г. по внохд № 228/17 г., образувано по жалба на подсъдимия, БАС изменил присъдата в частта относно разноските, като осъдил подс.В. да заплати по сметка на ОД на МВР-Бургас направените по делото разноски на досъдебното производство в размер на 90,80 лева, вместо присъдените от БОС 70,80 лева, както и по сметка на БОС – разноски в размер на 80,00 лева, за изслушване на вещи лица. В останалата част присъдата е потвърдена.

Като съобрази горното, доводите на страните и след проверка в пределите по чл.347, ал.1 от НПК, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение установи:

Жалбата е неоснователна.

По основанията по чл.348, ал.1, т.2 от НПК.

В подкрепа на това основание жалбоподателят е навел данни, свързани с произхода на инкриминираните пари, мобилен телефонен апарат и бутилки с алкохол; отделно се твърди, че не е изяснена причината за телефонната комуникация на св.В. с лица, лишени от свобода, намиращи се в затвора Белене в конкретно посочен период от време; поддържа се, че свидетелите Т. и Н. са участвали в акция без разрешение на прекия си ръководител.

Всички възражения, за които стана дума, са били поставени на вниманието на въззивния съд. В изпълнение на задължението, произтичащо от чл.339, ал.2 от НПК, БАС, не е игнорирала тези доводи на подсъдимия и защитата му. Напротив, внимателно е анализирал същите и е посочил основанията, поради които ги е отхвърлил като неоснователни. В мотивите на оспореното въззивно решение са изложени съображенията на съда обективиращи липсата на нарушение на чл.339, ал.2 от НПК, в коментирания посока, като същите съображения не могат да бъдат характеризирани като декларативни и формални. Въпреки това, срещу тях, в конкретиката и детайлността им, не се възразява. Доколкото ВКС не може да си позволи подобен подход към дейността на проверявания съд, при извършената проверка не се установиха причини за несъгласие с изложеното от въззивния съд. Преповтарянето на съображенията на последния не е необходимо, нито наложително. В допълнение може да се посочи, че възраженията не държат сметка за предмета на делото, очертан с внесенния обвинителен акт, като

независимо от това, всички обстоятелства, на които е поставен акцент с тези възражения, са изяснени от съда по същество.

На последно място, отказът на БАС да удовлетвори искания по доказателствата, поддържани от подсъдимия и защитата му, не е накърнил процесуалните права на първия. Съдът не е длъжен да възприема положително всички доказателствени искания на страните, а само тези, които допринасят за изясняване на обстоятелствата от кръга по чл.102 от НПК. Като е установил, че същият кръг обстоятелства е изяснен, съответно на изискванията заложи в чл.14, ал.1 от НПК, съдът е имал основание да не удовлетвори исканията на подсъдимия и защитата му.

Обобщено, по причините, поддържани от жалбоподателя, разглежданото основание не е налице.

То обаче се обективира по други причини, каквато е забраната за утежняване положението на подсъдимия при отсъствието на съответен протест. Данните по делото указват, че при първото разглеждане на делото по нохд № 1148/14 г. по описа на БОС, подс.В. не е бил лишен от права по реда на чл.301, ал.4, във връзка с чл.37, ал.1, т.6 от НК. Тази първа по ред присъда е била оспорена от прокурора с протест, с който е възразено само срещу приложението на чл.66 от НК. Поради това при второто първоинстанционно разглеждане на делото – по нохд № 1200/16 г. по описа на БОС, съдът не е имал процесуална възможност да утежни положението на подсъдимия, като му наложи и допълнителното наказание лишаване от права, за което стана дума. БАС не е установил допуснатото нарушение на процесуални правила и не го е отстранил. Така установеното налага ВКС да отстрани допуснатото съществено нарушение на процесуални правила, като внесе корекция в обжалваното решение и го отмени в съответната му част.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.1 от НПК.

При казаното по-горе, проверката за правилното приложение на закона е възможна в рамките на фактите, приети за установени от БАС.

На плоскостта на това касационно основание се възразява наличието на условията на чл.307 от НК. Същото възражение е поддържано пред двете предходни инстанции и не е игнорирано от тях. В мотивите на присъдата и обжалваното решение се съдържат множество съображения, предопределили отхвърлянето му като неоснователно. При това БАС като е възприел изцяло съображенията на първоинстанционния съд, е допълнил съществено същите и със свои такива (мотиви по нохд – л.14 и сл.; мотиви на решение - л.25 и сл.).

Отново съображенията на съда са пренебрегнати от жалбоподателя, който без по същество да ги оспорва, отново, по идентичен начин, поставя това възражение и на вниманието на касационния съд.

Към казаното от съдилищата ВКС намира за нужно повторно да вземе отношение. За да е налице провокация към подкуп е необходимо деецът преднамерено да е създал обстановка или условия, за да предизвика даване на

подкуп на конкретно длъжностно лице с цел да му навреди, като се изисква да е проявена степен на активност, изразена под формата на склоняване, убеждаване, мотивиране (Постановление № 8/81 г. на ПЛВС на РБ, т.17). Сходна е и дадената от Европейския съд по правата на човека дефиниция на полицейската провокация, поставяща акцент върху неправомерната дейност при разследването, която е налице, когато служителите – от специалните служби или лица, действащи под техни инструкции, не се ограничават да разследват криминалната дейност по пасивен по същността си начин, а прилагат такова въздействие върху субекта, че го предизвикват, склоняват да извърши престъпление, което той не би извършил, за да стане възможно събирането на доказателства за извършването му и да бъде повдигнато обвинение.

По делото не се съдържат данни който и да било от свидетелите да е действал въз основа на инструкции от св.Владимиров, както и те самите да са проявили такава степен на активност, която може да се квалифицира като склоняване, убеждаване или по какъвто и да е друг начин мотивиране на подсъдимия да приеме подкуп от 200 лева, за да внесе мобилен телефон и алкохол в затвора, където работел като надзирател. Нещо повече до срещата на 31.12.2012 г. между подс.В. и св.З., не е било известно името или длъжността на лицето, поело ангажимент да извърши услугата, за която стана дума.

Като липсват обективни данни, които да информират, че някой от свидетелите е проявил активно по същността си поведение, което да е довело до склоняване на подсъдимия да приеме сумата от 200 лева, за да внесе споменатите по-горе вещи в затвора, като отсъстват и такива, указващи, че св.Владимиров е въздействал по някакъв начин върху тях, то няма основание да се възприеме тезата за провокация, по смисъла на чл.307 от НК или като непозволена дейност при разследването, подбудила подс.В. да извърши нещо, което той не е имал намерение да извършва.

Не е налице касационното основание по чл.348, ал.1, т.3 от НПК.

При липсата на условията на института на смекчената наказателна отговорност, правилно наказанието на подсъдимия е индивидуализирано в рамките на предвиденото от закона. По вид и размер наложените наказания лишаване от свобода и глоба не са очевидно несъответни на обстоятелствата по чл.348, ал.5, т.1 от НПК и като такива са справедливи. Определени малко над минимума от предвиденото в закона, наказанията са съответни на степента на обществена опасност на конкретното деяние и деец и способстват постигането на целите на наказанието. Като е установил, че за поправянето на подсъдимия не е наложително той ефективно да изтърпи наказанието лишаване от свобода, при наличните формални условия, съдът е имал основание да приложи института на условното осъждане.

Водим от горното, Върховният касационен съд, първо наказателно отделение на основание чл.354, ал.2, т.1 от НПК

Р Е Ш И :

ИЗМЕНЯ решение № 186 от 30.11.2017 г., постановено по внохд № 228/17 г. на Бургаския апелативен съд, като го отменя, в частта, с която е потвърдено осъждането на подсъдимия В. М. В. на основание чл.301, ал.4, във връзка с чл.37, ал.1, т.6 от НК на лишаване от право да заема длъжност като държавен служител в ГД „Изпълнение на наказанията” към Министерство на правосъдието и в Министерство на вътрешните работи, за срок от три години.

ОСТАВЯ В СИЛА посоченото решение в останалата му част.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.